

Arrest

**nr. 51 522 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 oktober 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 2 maart 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Verzoeker diende tegen deze beslissing op 6 maart 2006 een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 maart 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 31 maart 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Armeens staatsburger, van Armeense etnische origine, afkomstig uit Taperakan, provincie Ararat, Armenië. U was als politiemajoor verbonden aan de provinciale politieafdeling van Ararat.

Sinds de zomer van 2002 was u in het geheim lid geworden van de politieke partij Hanrapetutyun (Republic). In februari-maart 2003 heeft u met de lokale partijvoorzitter in uw dorp meegewerkt aan de verkiezingscampagne, waarbij uw partij toen presidentskandidaat S.(...) D.(...) steunde. Gezien uw functie van politiefunctionaris kon u echter aan geen enkele politieke manifestatie deelnemen, ook niet aan de grootschalige oppositiemanifestaties in Erevan in de loop van april 2004.

Op 23 april 2004 was u verantwoordelijk voor de wachtdienst van uw politieafdeling. In die hoedanigheid vernam u van de adjunct-politiefchef A.(...) K.(...) dat hij verwachtte dat kort daarop procureur S.(...) P.(...) zou langskomen. Intussen brachten twee politieagenten drie arrestanten binnen en voerden ze naar het bureau van A.(...) K.(...). Kort daarop bracht u de intussen aangekomen procureur en een drietal parketmedewerkers naar hetzelfde bureau. Een tijdje later werd ook u naar het bureau van uw chef geroepen. U zag er hoe een van de arrestanten werd uitgescholden en geslagen. U zou later vernemen dat deze arrestant G.(...) V.(...) heette, een oppositieactivist uit de entourage van S.(...) D.(...). U zag hoe de parketmedewerkers poogden V.(...) te dwingen tot een bekentenis dat hij een illegaal wapen had ontvangen van S.(...) D.(...). V.(...) weigerde en werd daarop geslagen. Een parketmedewerker zei dat u ook een paar klappen moest geven. U weigerde en verliet daarna het bureau. Wat later probeerde V.(...) te vluchten maar hij werd gegrepen door de aanwezige politieagenten. Daarop werd hij onder andere door u terug naar het bureau van K.(...) gebracht. K.(...) en P.(...) begonnen V.(...) opnieuw te slaan. Een parketmedewerker maande u aan om ook V.(...) te slaan. U weigerde en er ontstond een gevecht tussen u en deze parketmedewerker. U bloedde aan uw neus. U werd daarop voor verzorging naar het hospitaal gebracht. Daar kwam een parketmedewerker u aanmanen dat u aan de arts zou verklaren dat u uw verwonding had opgelopen na een val. Hij bedreigde u met de dood zo u iets zou zeggen over het incident op het politiebureau. U verklaarde niettemin aan de dokter dat procureur P.(...) en zijn mannen u hadden verwond. Er werd echter niets genoteerd. In de namiddag van diezelfde dag, 23 april 2004, keerde u terug naar het politiebureau. G.(...) V.(...) was intussen overgebracht naar de politieafdeling van Artashat. Dit maal sprak hoofdcommissaris P.(...) u aan en vroeg u al het gebeurde op papier te zetten en dit te overhandigen aan uw directe overste H.(...), hetgeen u ook deed. Deze meldde u dat er een intern onderzoek zou worden geïnitieerd. Tegen de avond werd u bij adjunct-politiefchef K.(...) geroepen. U diende er een akte te ondertekenen als zou u er getuige van zijn geweest dat na een fouillering van G.(...) V.(...) was vastgesteld dat hij een illegaal wapen bij zich had. In het document was geen melding van de aanwezigheid van procureur P.(...) of enige parketmedewerker. Verder was het document door alle betrokkenen ondertekend behalve u en G.(...) V.(...). U weigerde de akte te ondertekenen. Daarop stelde u een ontslagbrief op en overhandigde die aan hoofdcommissaris P.(...), maar die verscheurde die. Kort hierna werd u bij procureur P.(...) en hoofdcommissaris P.(...) binnengeroepen. Ze boden u een hogere functie aan indien u de akte zou ondertekenen. U weigerde opnieuw. Wat later die avond kreeg u een telefoon van uw vrouw, A.(...) Y.(...)(O.V. 5.729.297). Zij vertelde dat twee mannen jullie woning waren binnengedrongen en dreigden jullie huis op te blazen indien u niet zou doen wat er op uw werk van u werd gevraagd. U wilde uw gezin te hulp snellen en poogde zich toegang te verschaffen tot de dienstmachinegeweren. Enkele collega's wilden u bijstaan. Ook uw directe overste H.(...) werd op de hoogte gebracht. Hij lichtte op zijn beurt hoofdcommissaris P.(...) in. P.(...) bracht op zijn beurt procureur P.(...) op de hoogte. Uw directe chef H.(...) hoorde P.(...) zeggen : "Ik had u toch gezegd dat het niet nodig was om naar zijn huis te gaan." Uiteindelijk stelde H.(...) u gerust en een collega van u ging langs uw woning om te zien of alles in orde was. Op een zeker moment liet hoofdcommissaris P.(...) u weten dat hij een officieel telefonisch bericht verwachtte vanuit Artashat, en dat hij dat bericht eerst wilde vernemen vooraleer u het mocht doorgeven aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Later die dag kreeg u als verantwoordelijke van de wachtdienst vanuit Artashat inderdaad een telefonische melding, meer bepaald het officiële bericht dat V.(...) in Artashat op verdenking van verboden wapenbezit was gearresteerd en meegenomen naar het politiebureau. Daar zou hij met de lader van zijn gsm het oog van het hoofd van de gerechtelijke dienst van Artashat verwond hebben. Hoofdcommissaris P.(...) deed u deze boodschap verder communiceren aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Omstreeks middernacht mocht u naar huis gaan waar u zag dat er meubilair was beschadigd ten gevolge van de eerdere inval. Uw vrouw wou weten wat er aan de hand was maar u heeft haar niets verteld.

De volgende ochtend ging u naar uw ex-collega en toenmalig burgemeester van Vanashen, G.(...) K.(...) die, na het aanhoren van uw verhaal, u vertelde dat er heel waarschijnlijk een zaak in uw schoenen zou worden geschoven. U begreep dat procureur P.(...) zowel V.(...) als oppositiekopstuk D.(...) als ook u wou liquideren. Hierna keerde u terug naar uw werk. U zag dat procureur P.(...) naar het bureau van hoofdcommissaris P.(...) ging. Kort hierna werd u naar binnen geroepen en probeerden ze u wederom te overtuigen om de akte te ondertekenen. U weigerde en kreeg te horen dat u het oog van de parketmedewerker met wie u gevochten had zeer ernstig verwond had. Procureur P.(...) gaf aan dat hij hem had doorverwezen naar een gerechtelijke arts en hij vroeg u of u wel beseftte dat u veroordeeld zou worden. U bleef bij uw verklaringen. Tegen de avond vroeg hoofdcommissaris P.(...) u opnieuw om de verklaring te ondertekenen, hetgeen u weerom weigerde. P.(...) zei u hierop dat u heel goed op uzelf en uw familie moest passen. Toen u hem bedankte voor de verwittiging riep hij u terug en vroeg hij u wat u te maken had met de oppositiepartij Hanrapetutyun. U ontkende er iets mee te maken hebben waarop P.(...) zei dat de procureur via de KGB informatie had bekomen waaruit bleek dat u betrokken was bij deze partij. Hierna kon u beschikken.

Op **25 april 2004** bracht u uw gezin onder in Erevan. U was extra voorzichtig toen u er uw gezin ging bezoeken, want u merkte dat u thuis werd geschaduwd door de elektricien en de gascontroleur. U zou uiteindelijk gedurende tien maanden op deze manier gescheiden van uw gezin leven, terwijl u hen slechts sporadisch bezocht.

Begin mei 2004 werd u opgeroepen door het provinciaal parket. U legde er verklaringen af aangaande de incidenten op uw werk. Nadat de rechercheur alles genoteerd had, eiste hij dat u zou opschrijven wat hij wou. U diende te noteren dat V.(...) bij zijn aankomst op het politiebureau probeerde te vluchten, dat u tussenkwam en daarbij verwond geraakte aan uw neus, waarna jullie elkaar enkele klappen uitdeelden. U begreep dat ze de mishandelingen waarvan V.(...) slachtoffer was geworden, in uw schoenen wilden schuiven. U weigerde. Voor het gesprek werd beëindigd, diende u een uitreisverbod te ondertekenen en een akte waarin u verklaarde dat u zich bij elke oproep zou aanmelden. Via de gascontroleur kwam u in die periode te weten dat hij u in opdracht van procureur P.(...) in de gaten moest houden. U werd nog eens opgeroepen door het provinciaal parket, maar u bleef bij uw verklaringen. De rechercheur zei dat uw zaak zou worden overgedragen aan het parket van Erebuni en dat u vandaar zou worden opgeroepen. Toen u inderdaad werd opgeroepen door het parket van Erebuni weigerde u te gaan.

Pas na aandringen van hoofdcommissaris P.(...) bood u zich er in **oktober 2004** toch aan. Tot uw verbazing werd u van daaruit naar het Openbaar Ministerie van de Republiek overgebracht bij de rechercheur T.(...). Deze liet u een half uur alleen achter. Hij keerde toen terug in het gezelschap van twee mannen. Ze probeerden u ervan te overtuigen uw verklaringen te wijzigen, hetgeen u weigerde. Hierop begonnen ze u te vernederen en te slaan. 's Avonds werd u vrijgelaten na het ondertekenen van een uitreisverbod en een akte waarin u verklaarde dat u zich bij elke oproep zou aanmelden. De volgende dag vertelde u aan hoofdcommissaris P.(...) wat u was overkomen en u diende opnieuw uw ontslagbrief in. Hij verscheurde deze echter.

In **februari 2005** stuurde u uw echtgenote en uw zoon weg uit Armenië. Uw dochter ging met haar echtgenoot en kinderen wonen bij een tante van haar man, in het dorp Aragats. Uw echtgenote zou uiteindelijk op 4 maart 2005 in België een asielaanvraag indienen. U werd intussen meermaals opgeroepen maar ging hier niet op in.

Op **17 mei 2005** werd u bij hoofdcommissaris P.(...) geroepen. Hij zei dat u ontslagen was. Hij zei ook dat er spoedig een nationaal referendum over de grondwet zou plaatsvinden en dat u voorzichtig diende te zijn omdat u waarschijnlijk die datum niet zou halen. Op **4 juni 2005** was u op uw binnenkoer. U wou de poort opendoen maar bemerkte dat er een handgranaat aan bevestigd was die bij de minste beweging zou ontploffen. Dit was duidelijk een moordpoging. U belde de politie op. Adjunct-politiefchef K.(...) en andere agenten kwamen af. Ze hebben alles geregistreerd en u legde verklaringen af. U vermeldde de naam van procureur P.(...) als verdachte maar zijn naam werd niet genoteerd. Adjunct-politiefchef K.(...) zei dat u toch wist dat deze zaak onopgelost zou blijven en hij vroeg u te vergeten wat er was gebeurd. U zei dat u wist wie er achter de actie zat maar dat u ook wist dat de politie niets kon beginnen omdat u geen dader kon aanduiden. Omdat zij het ook niet registreerden kon er nooit iets begonnen worden. Hierna besloot u het land te verlaten. Nadat u contact had opgenomen met een smokkelaar en hem uw paspoort had overhandigd, dook u onder op verschillende plaatsen.

Op **10 oktober 2005** verliet u Armenië per vliegtuig van Erevan naar Parijs. Per auto kwam u op 21 oktober in België aan, waar u diezelfde dag de vluchtelingenstatus aanvroeg bij de Belgische autoriteiten.

Op 20 december 2005 werd er door het Commissariaat-generaal in hoofde van uw echtgenote A.(...) Y.(...) (O.V. 5.729.297) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Zij

tekende hiertegen een beroep aan bij de Raad van State. Dit beroep werd op 10 februari 2006 verworpen.

In 2006 legde G.(...) V.(...) klacht neer bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een politiebade, een attest van vrijwillig ontslag, een deelnamebewijs aan een partijbijeenkomst van de partij Hanrapetutyun in 2002, een attest aangaande uw bruggpensioen, uittreksels uit het dienstregister van de politiewachtdienst, uittreksel uit een politieregister van binnengekomen telefonische berichten, een handgeschreven getuigenis u betreffende door G.(...) V.(...), met een fotokopie uit diens paspoort, krantenartikels aangaande de geweldpleging op G.(...) V.(...), een persartikel aangaande procureur P.(...), een persartikel aangaande adjunct-politiefchef K.(...), een persartikel over parlamentsvoorzitter B.(...), een persartikel aangaande toenmalig ombudsvrouw L.(...) A.(...), briefwisseling en een artikel aangaande de klacht die G.(...) V.(...) heeft ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, een algemeen mensenrechtenrapport uit mei 2004 voor Armenië, een verslag van de Raad van Europa aangaande het functioneren van democratische instellingen in Armenië.

B. Motivering

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat er vaststellingen werden gedaan die ertoe leiden geen geloof te hechten aan het door u verklaarde politieke profiel. U verklaarde dat u sedert 2002 lid was van de politieke partij Hanrapetutyun, dat u, zij het op beperkte schaal, agitatie deed voor deze partij, en dat uw politiek profiel tot de basis van uw problemen behoort (CGVS gehoorverslag dd. 02.05.2006 (I), p. 4; CGVS gehoorverslag dd. 26.09.2006 (II), p. 9; CGVS gehoorverslag dd. 07.09.2009 (III), p. 2). Echter werd vastgesteld dat u op een aantal vragen over voor deze partij belangwekkende gebeurtenissen flagrant foute antwoorden heeft gegeven. Zo verklaarde u dat de oppositie, waaronder uw partij, zich in de aanloop naar de presidentsverkiezingen van februari 2003 had verenigd in het oppositieblok Artarutyun (Justice Alliance), dat in 2002 werd opgericht (CGVS I, p. 6-7). U stelde dat vervolgens S.(...) D.(...) vanuit deze coalitie was voorgedragen als presidentskandidaat voor de genoemde verkiezingen van februari 2003 (CGVS II, p. 8). Echter blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, dat het oppositieblok Artarutyun pas werd opgericht in de nasleep van de presidentsverkiezingen van februari 2003. Ook verklaarde u verkeerdelijk (CGVS I, p. 7) dat bij de genoemde presidentsverkiezingen van februari 2003 S.(...) D.(...) in de eerste stemronde volgens de officiële uitslagen de meeste stemmen had behaald. Echter blijkt uit genoemde informatie dat volgens de officiële verkiezingsuitslag van deze eerste stemronde R.(...) K.(...) wel degelijk de meeste stemmen had behaald maar dat er een tweede ronde werd georganiseerd omdat K.(...) bij de eerste ronde niet de wettelijk benodigde meerderheid (50% + 1) van de stemmen had behaald. Bovendien dient het opvallend te worden genoemd, gezien het politieke profiel dat u zichzelf aanmeet, dat u zich niet meer herinnert (CGVS II, p. 8) voor welke partij u tijdens de parlamentsverkiezingen van 2003 had gestemd. U wist zelfs niet of de oppositiecoalitie Artarutyun voor die verkiezingen was opgekomen met een eigen kieslijst. U herinnerde zich ook niet of uw partij Hanrapetutyun toen op de kieslijsten stond (CGVS II, p. 9). Gezien het verklaarde politieke engagement kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u niet of niet meer op de hoogte zou zijn van dergelijke informatie.

De gedane vaststellingen leiden er dan ook toe geen geloof te hechten aan het verklaarde politieke profiel. De vaststellingen zijn van belang gezien u zelf aangeeft dat uw vermeende politieke profiel gekend was bij de autoriteiten en als dusdanig een rol speelt in de vervolging die u verklaart te vrezen vanwege de Armeense autoriteiten (CGVS II, p. 4-5, 6). De redenering ter zake door het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen (BCHV) (brief dd.12.09.2007), namelijk dat voor zover sprake is van een politiek profiel in uw hoofde meer nog moet worden gekeken naar de perceptie als dusdanig van u door uw voormalige collega-politiefunctionarissen, die uw weigeringen om een valse getuigenis af te leggen aanzien als verraad en als een politieke daad op zich, vermag geen afbreuk te doen aan het belang van bovenstaande vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw politieke profiel. Dies te meer gezien ook aangaande de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die uw gezin en u in het verlengde van de politiemishandeling van G.(...) V.(...) zouden hebben geleden, ernstige twijfels bestaan.

Immers werden vaststellingen gedaan die strijdig zijn met de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees jegens de Armeense autoriteiten na de politiemishandeling van G.(...) V.(...) van 23 april 2004 en na uw volgehouden weigering om een voor G.(...) V.(...) bezwarende, valse verklaring af te leggen.

Zo dient het ten eerste onaannemelijk te worden genoemd dat u, die enerzijds omstandig bewijs heeft geleverd van de gebeurtenissen van 23 april 2004 (uittreksels uit het dienstregister van de politiewachtdienst, uittreksel uit een politieregister van binnengekomen telefonische berichten,

een handgeschreven getuigenis u betreffende door G.(...) V.(...), met een fotokopie uit diens paspoort, krantenartikels aangaande de geweldpleging op G.(...) V.(...) en aangaande de klacht die hij heeft ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens) niet het minste bewijs kan voorleggen van de vervolgingen die u of uw gezinsleden in het verlengde van de politiemishandeling van G.(...) V.(...) op 23 april 2004 zouden hebben geleden. U maakte nochtans melding van meerdere convocaties door verschillende parketinstanties. Er is u bericht dat er een strafzaak tegen u zou worden ingericht aangaande de verwondingen die u een politimedewerker zou hebben toegebracht. Voorts heeft de politie proces-verbaal opgesteld van de moordpoging met een handgranaat. Niettemin legde u van geen van deze gebeurtenissen enig bewijselement voor. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas verder aan.

Ten tweede dient zwaar te worden getild aan de vaststelling dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van belangrijke aspecten van uw problematiek. Zo verklaarde u in het laatste gehoor door het Commissariaat-generaal dd. 26.09.2009 dat u geen verdere informatie heeft vernomen aangaande uw eigen problemen (CGVS III, p. 5). Uw redenering terzake, namelijk dat uw vervolging in tegenstelling tot de vervolging van G.(...) V.(...), geheim is, kan niet worden gevolgd. Het is ook opvallend dat u geen verdere informatie heeft aangaande het strafdossier waarover u werd gesproken door procureur P.(...) waarin u zou worden beticht van slagen en verwondingen tegen de parketmedewerker met wie u had gevochten (CGVS III, p. 5). En zelfs indien aannemelijk ware dat uw vervolging geheim zou zijn, dan nog dient te worden vastgesteld dat u zich evengoed aangaande de concrete verdere vervolging van G.(...) V.(...) onaannemelijk weinig geïnformeerd toonde. Zo bleek u tot en met het laatste asielgehoor dd. 26.09.2009 niet te weten of er tegen G.(...) V.(...) klacht was ingediend, of een rechtszaak werd gevoerd inzake de hem ten laste gelegde feiten, laat staan dat hij zou zijn veroordeeld (CGVS II, p. 4, 6, 10; CGVS III, p. 6). In het verlengde van voorgaande vaststellingen dient het trouwens opvallend te worden genoemd dat u uw problemen aan vrijwel niemand heeft gemeld. Meer bepaald blijkt uit uw verklaringen dat u de door u voorheen gesteunde lokale voorzitter van Hanrapetutyun van uw dorp, H.(...) M.(...), wel gesproken had over uw problemen, maar u weet niet of de partij Hanrapetutyun weet heeft van uw problemen (CGVS II, p. 11). Ook had u indertijd uw problemen besproken met K.(...) G.(...), toenmalig burgemeester van Vanashen en een voormalig collega van u. Deze persoon heeft u toen geadviseerd en geholpen, maar intussen heeft u duidelijk geen contact meer met hem gezien u niet weet of hij zich verkiesbaar heeft gesteld voor de laatste lokale verkiezingen (CGVS III, p. 7). In het algemeen stelt u dat u noch uw gezin, noch de politieke oppositie, noch G.(...) V.(...) zelf heeft ingelicht aangaande de problemen die u of uw gezin hebben geleden naar aanleiding van de incidenten rond G.(...) V.(...) (CGVS II, p. 8). Deze vaststellingen leiden dan ook tot het oordeel dat u onaannemelijk weinig informatie heeft of heeft gezocht aangaande de door u verklaarde vervolgingsproblematiek, dit ofschoon u wel degelijk relevante aanspreekpunten had om 4 hierover verdere duidelijkheid te verkrijgen. Ten derde dient erop te worden gewezen dat u slechts anderhalf jaar na aanvang van uw problemen Armenië heeft verlaten dit ofschoon de ernst van uw problemen vrijwel vanaf het begin duidelijk was. Dit moge blijken uit het feit dat u uw gezin (echtgenote, zoon, dochter en twee kleinkinderen) twee dagen nadat ze korte tijd in eigen huis werden gegijzeld omwille van uw weigering een valse verklaring te ondertekenen, gedurende tien maanden heeft verborgen in een woning in Erevan. U heeft uw echtgenote en uw zoon uiteindelijk het land uitgestuurd in februari 2005. U zelf bleef intussen op uw thuisadres wonen tot de moordpoging op 4 juni 2005. Echter ook nadien kwam u nog op uw thuisadres al overnachtte u intussen op verschillende andere adressen (CGVS III, p. 8). U besloot toen, in juni 2005, pas ook zelf het land te verlaten en heeft dit effectief gedaan nog eens vijf maanden later. Gezien de ernst van de verklaarde dreigementen en vervolgingsdaden kan het niet geloofwaardig worden genoemd dat u dermate lang in Armenië bleef, en wel grotendeels op uw officieel verblijfsadres.

Hiermee samenhangend, ten vierde, dient het evenzo onaannemelijk te worden genoemd dat u ondanks de ernst van de door u vanaf 23 april 2004 geleden vervolgingen door medewerkers van politie en parket, bent blijven werken op dezelfde politieafdeling tot u uiteindelijk op 17 mei 2005 werd ontslagen uit de dienst. U werd met deze anomalie geconfronteerd (CGVS III, p. 7) maar slaagde er niet in hiervoor een aannemelijke uitleg te bieden. U stelde dat u toch niet het land uitkon omdat u een uitreisverbod had ondertekend en dat de Armeense autoriteiten niet liever zouden hebben dan dat u dit verbod zou overtreden opdat u dan makkelijker zou kunnen worden veroordeeld. Deze redenering staat echter niet in verhouding tot de door u ontvangen doodsbedreigingen vanaf 23 april 2004 in verband met uw weigering om valse verklaringen af te leggen. U verklaarde ook dat u het veiliger vond om als politiefunctionaris verbonden te blijven aan uw politieafdeling. Deze redenering laat zich dan weer niet rijmen met uw verklaring dat u tot twee maal toe (23 april 2004 en oktober 2004) zelf heeft proberen ontslag te nemen maar dat u zich telkens heeft geschikt in de weigering van uw hoofdcommissaris om hierop in te gaan.

Als verdere blijk van een gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde ernstige vrees voor vervolging naar aanleiding van de politiemishandeling van G.(...) V.(...), dient erop te worden gewezen dat uit uw verklaringen (DVZ, vraag 14; CGVS I, p. 2-3; CGVS III, p. 3) blijkt dat uw dochter Lala in Armenië is blijven wonen tot in 2007. Gezien de ernstige vervolgingsdaden die uw vervolgers tegen uw gezin en u hebben ondernomen of dreigden te zullen ondernemen (kortstondige gijzelname van uw zoon, dochter, kleinkinderen en uw echtgenote op 23.04.2004 door handlangers van procureur P.(...); een waarschuwing op 25.04.2004 door hoofdcommissaris P.(...) aangaande de veiligheid van uw gezin en u zelf; schaduwen door handlangers van procureur P.(...); geweldpleging in oktober 2004 tegen u op het Openbaar Ministerie van de Republiek in verband met uw aanhoudende weigering om een valse verklaring af te leggen; een moordaanslag op uw persoon op juni 2005) kan het niet geloofwaardig worden genoemd dat uw dochter nog gedurende enkele jaren in Armenië zou blijven wonen. Volledigheidshalve zij erop gewezen dat uit de asielerklaringen van uw echtgenote blijkt dat u wel degelijk van mening was dat uw dochter evenzeer gevaar liep als de rest van uw gezin. Zo verklaarde u aan uw echtgenote expliciet dat na de gijzelname van 23 april 2004 ook het leven van uw dochter voortaan in gevaar was en dat ook zij met haar gezin zou moeten onderduiken (DVZ A.(...) Y.(...), vraag 41).

In het verlengde van dit gegeven dient het evenzeer ongeloofwaardig te worden genoemd dat, nu uw dochter sedert 2007 Armenië dan toch heeft verlaten, u dan weer geen uitsluitsel heeft over het motief van deze uitreis (CGVS III, p. 3). U uitte dienaangaande enkel het vermoeden dat zij zou zijn verhuisd omwille van uw asielerproblemen. U heeft hierover echter geen enkele zekerheid. Integendeel verklaarde uw familie en ook uw dochter zelf u dat zij in Armenië nooit problemen heeft gehad. Uw uitleg dat u vermoedt dat uw familie u wil sparen door de waarheid voor u verborgen te houden, kan niet aannemelijk worden genoemd. Gezien de ernst van de door u verklaarde vrees, gezien uit de door u verklaarde vervolgingsfeiten blijkt dat de vervolging ook tegen gezinsgenoten werd gericht, kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u adequate inspanningen levert om vanwege uw familie duidelijkheid te verkrijgen aangaande verdere ontwikkelingen in uw eigen vervolgingsprobleem dan wel specifieke vervolgingsdaden jegens familieleden omwille van u.

U meldde tenslotte ook dat u in geval van een terugkeer naar Armenië vervolging vreesde omwille van de klacht die G.(...) V.(...) intussen heeft ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Dienaangaande dient te worden geoordeeld dat u enige gegronde vrees niet aannemelijk maakt. Alvast werd in bovenstaande argumentatie reeds vastgesteld dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van vervolgingsinitiatieven door de Armeense autoriteiten jegens G.(...) V.(...) of jegens u zelf. Daarbij dient erop te worden gewezen dat u verklaard heeft dat G.(...) V.(...) alvast nooit een getuigenis van u heeft gebruikt bij gerechtelijke procedures in Armenië zelf (CGVS II, p. 5). Welnu, ook inzake het geding van V.(...) bij het Europees Hof van de Rechten van de Mens heeft u geen overtuigende indicatie dat een voor de Armeense autoriteiten bezwarende getuigenis van u een rol zou spelen in de besluitvorming terzake. Zo verklaarde u niet te weten of het Europees Hof op de hoogte was van het bestaan van een politiegetuige in het voordeel van G.(...) V.(...) al vermoedde u van wel (CGVS III, p. 6). Bovendien verklaarde u niet te weten of de Armeense autoriteiten weet hebben van uw bereidheid om voor V.(...) te getuigen ten overstaan van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (CGVS III, p. 6). U legde weliswaar een u door G.(...) V.(...) bezorgd Armeens persartikel neer waarin gemeld werd dat een hooggeplaatste politieofficier een getuigenverklaring aangaande de politieonregelmatigheden tot het Europees Hof van de Rechten van de Mens heeft gericht. U maakt echter niet aannemelijk dat in dit artikel door de Armeense autoriteiten een aanleiding werd of zou kunnen worden gevonden om u te viseren met betrekking tot de klacht van V.(...) in Straatsburg. U stelde dat dit artikel over u gaat maar dat hierin uw naam niet wordt genoemd. Voorts wees u erop dat in het artikel, om de Armeense autoriteiten te misleiden, de foute informatie werd gevoegd dat de politiefunctionaris in kwestie nog steeds in functie is. U had er voorts geen idee van wanneer dit artikel werd geschreven. Daarbij komt dat de getuigenis waarvan sprake in dit artikel gebaseerd is op informatie die u niet rechtstreeks aan het Europees Hof had gericht, maar die u geruime tijd geleden aan uw broer in Armenië had toegestuurd. Die zou ze via via aan een advocaat van G.(...) V.(...) hebben bezorgd. (CGVS III, p. 6). Bijgevolg kan dit artikel bezwaarlijk door u worden ingeroepen als blijk van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de klacht van G.(...) V.(...) bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Bij gebrek aan relevante informatie over enige rol van betekenis van een getuigenis door u in voornoemd rechtsgeding in Straatsburg, of over enige kennis of vermoeden bij de Armeense autoriteiten van uw bereidheid om getuigenis af te leggen, kan dan ook de stelling van het BCHV (briefwisseling dd. 26.09.2007), dat u dient te worden aanzien als hoofdgetuige in de klacht van G.(...) V.(...) ten overstaan van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en als dusdanig een vervolgingsvrees koestert, niet worden gevolgd.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten (een politiebade, een attest van vrijwillig ontslag, een deelnamebewijs aan een partijbijeenkomst van de partij Hanrapetutyun in 2002, een attest aangaande uw brugpensioen, uittreksels uit een register van de politiewachtdienst, uittreksel uit een politieregister aangaande de overdracht van de wachtdienst, een handgeschreven getuigenis u betreffende door G.(...) V.(...), met een fotokopie uit diens paspoort, krantenartikels aangaande de geweldpleging op G.(...) V.(...), een persartikel aangaande procureur P.(...), een persartikel aangaande adjunct-politiefchef K.(...), een persartikel over parlamentsvoorzitter B.(...), een persartikel aangaande L.(...) A.(...), persartikels aangaande de klacht die G.(...) V.(...) heeft ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, een algemeen mensenrechtenrapport uit mei 2004 voor Armenië) vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen.

De uitnodiging voor een partijbijeenkomst van de partij Hanrapetutyun in 2002 wijst enkel op een uitnodiging, waarop u trouwens volgens uw verklaringen niet bent ingegaan. Het document biedt geen informatie aangaande een partijlidmaatschap of een concreet politiek engagement en vermag aldus niet bovenstaande vaststellingen van ongeloofwaardigheid van het verklaarde politieke profiel te weerleggen. De politiebade, de ontslagbrief en het attest aangaande uw brugpensioen geven informatie aangaande uw professionele activiteit en de beëindiging ervan zonder enige verdere uitleg aangaande de verklaarde problemen. De uittreksels uit een register van de politiewachtdienst, het uittreksel uit een politieregister aangaande de overdracht van de wachtdienst, de handgeschreven getuigenis u betreffende door G.(...) V.(...), met een fotokopie uit diens paspoort, de krantenartikels aangaande de geweldpleging op G.(...) V.(...) documenteren de mishandeling van G.(...) V.(...) in politiehechtenis op 23 april 2004 en uw aanwezigheid bij deze feiten. Deze feiten worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken. De briefwisseling aangaande de klacht die G.(...) V.(...) heeft ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevat algemene informatie aangaande deze klacht zonder expliciete referentie met toenaam naar u. Er werd vastgesteld dat het door u dd.07.09.2009 neergelegde artikel over een hooggeplaatste politiefunctionaris zich niet in het administratief dossier bevindt. Dienaangaande werd wel grondig doorgevraagd (CGVS III, p. 5-6), zoals ook moge blijken uit bovenstaande motivering ter zake. Bijgevolg is ook met dit document voldoende rekening gehouden in de afweging van uw asielmotieven ondanks de afwezigheid van het specimen uit het administratief dossier. De persartikels aangaande procureur P.(...) en aangaande adjunct-politiefchef K.(...) bevatten algemene informatie over deze personen zonder enige referentie naar uw persoon (CGVS III, p. 4-5). Het persartikel over parlamentsvoorzitter B.(...), het artikel over L.(...) A.(...), het algemeen mensenrechtenrapport uit mei 2004 voor Armenië en het verslag van de Raad van Europa aangaande het functioneren van democratische instellingen in Armenië, bevatten eveneens louter algemene informatie zonder referentie naar u of de door u verklaarde asielproblemen. Deze documenten vermogen bijgevolg niet de hierboven gedane vaststellingen te beïnvloeden of te weerleggen.

In het kader van het onderzoek van uw asielaanvraag werden door het Commisariaat-generaal ook verdere onderzoeksdaden verricht aangaande de gerechtelijke stappen die door G.(...) V.(...) werden ondernomen en aangaande de getuigenis die hij voor u heeft gedaan. De resultaten van dit onderzoekswerk bevinden zich in het administratief dossier (Cedoca antwoordfiches ARM2006-076w en ARM2006-090w). In deze antwoordfiches werd geen informatie gevonden die vermag de hierboven verzamelde vaststellingen te beïnvloeden of te weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker tracht de verscheidene vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen of te verklaren.

Met betrekking tot zijn politiek profiel betwist verzoeker de bestreden beslissing in zoverre er geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaarde politieke profiel omwille van zijn beperkte politieke kennis. Verzoeker was sinds 2002 sympathisant van de oppositiepartij Hanrapetutyun, maar is nooit actief lid geweest, aangezien zijn statuut als politieagent dit hem niet toeliet. Dit wordt ook impliciet in de bestreden beslissing geponeerd aldus verzoeker aangezien de uitnodiging die verzoeker voorlegde geen informatie bevat over lidmaatschap. Verzoeker heeft ook duidelijk gesteld dat hij nooit een lidkaart heeft gehad. Volgens verzoeker kan er geen sprake zijn van agitatie door verzoeker, maar dat hij enkel in het geheim de oppositie heeft gesteund door hen te helpen bij de verschillende verkiezingen. Verzoeker meent dat het er in zijn asioldossier niet om gaat te bepalen wat zijn politieke profiel is, maar wel wat de politieke aard van zijn daad is. De constante weigering van verzoeker om een valse getuigenis af te leggen nam steeds meer de vorm aan van het innemen van een politiek standpunt. Omtrent hetgeen beschouwd moet worden als een *“politieke opinie”* verwijst verzoeker naar het *“Klinko-arrest van 22 februari 2000 van het Canadees Hof van Beroep in Ottawa”* alsook naar artikel 32 van de *“UN High Commissioner for Refugees, Guidelines on International Protection N° 1, Genderrelated persecution within the context of article 1, A(2) of the 1951 Convention...”*, die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Volgens verzoeker betreft het in casu de facto een ondersteuning van het verzet van de oppositiemilieus gedurende het jaar 2004. Verzoeker geeft verder aan dat hij in de ogen van zijn collega's politieagenten en oversten een verrader was geworden en meent dat het in de politieke context van die tijd niet ongevaarlijk is dat hij weigerde hieraan mee te werken, te meer daar zijn sympathieën voor de oppositie gekend zijn. Tenslotte betwist verzoeker het standpunt van de commissaris-generaal betreffende zijn politiek profiel door te wijzen op het geheel van de antwoorden die verzoeker gaf over de presidentsverkiezingen van februari en maart 2003. Verzoeker werd slechts éénmaal gevraagd naar het tijdstip van oprichting van het oppositieblok Artarutyun, maar over verzoekers correcte antwoorden over de samenstelling ervan wordt niets gezegd. Er wordt evenmin iets gezegd over het feit dat de presidentskandidaat A. S. zich 1 week voor de verkiezingen terugtrok en aan zijn leden vroeg om voor S. D. te stemmen. Verzoeker blijft bij zijn standpunt dat D. bij de presidentsverkiezingen van februari 2003 de meeste stemmen in zijn dorp heeft behaald. Verzoeker stelt dat er tijdens de verkiezingen massaal werd gefraudeerd en verwijst naar het eindrapport van het OSCE/ODIHR, dat hij bij het verzoekschrift voegt. Verzoeker kon wel de namen van de partijen opnoemen die in de regering zetelden. Verzoeker blijft erbij dat de vraag of hij al dan niet een militant zou zijn of al dan niet op de hoogte is van alle geheimen van de oppositiebeweging geen relevante vraag is en niets wijzigt aan het politiek statuut van zijn daden van verzet.

Verzoeker meent vervolgens dat de bestreden beslissing ten onrechte twijfelt aan verzoekers vrees voor vervolging en van hem verwacht wordt dat hij bewijs zou kunnen neerleggen van de vervolgingsfeiten. Van bij het begin heeft verzoeker gezegd dat de convocatie telefonisch en op het werk gebeurde, zodat hij er geen schriftelijk bewijs van kan voorleggen. Dat ze een strafdossier zouden opstarten tegen verzoeker was pure intimidatie na de slagen en verwondingen die hij aan een parketmedewerker had toegebracht. Verzoeker kan hier evenmin een begin van bewijs van voorleggen, gelet op het feit dat de behandelende arts niets van het voorval heeft genoteerd. Wat de moordpoging met een handgranaat op 4/06/2005 betreft, werd het PV zonder gevolg geklasseerd hoewel hij hierover gedetailleerde verklaringen aflegde, aldus verzoeker. Verzoeker begrijpt niet hoe hij, een eenvoudig ambtenaar, tegen zijn hiërarchie had kunnen bekomen, wat de heer V. tot op heden nog niet heeft bekomen. Verzoeker begrijpt evenmin welke die hogere instanties zijn die de gerechtigheid aldus hadden kunnen herstellen in deze regio van Armenië waar de autoriteiten handelen met volledige goedkeuring van de centrale autoriteiten. Procureur P. werd in juli 2001 benoemd door president Kocharian en het gebrek aan onafhankelijkheid van het Armeense gerecht tegenover de politieke macht is algemeen gekend. Verzoeker verwijst naar de overtuigingsstukken die hij heeft neergelegd en die onbetwistbaar zijn aanwezigheid bewijzen op het commissariaat op de dag van de arrestatie van V. Verzoeker meent dat hem een onredelijke disproportionele bewijslast wordt opgelegd. Verzoeker legde immers meer dan voldoende bijkomende documenten neer waarvan de echtheid wel is vastgesteld. Verzoeker meent voldoende duidelijk te zijn geweest in zijn verklaringen over de aard van de bedreigingen, zijnde o.m. een kortstondige gijzeling van zijn zoon, dochter, kleinkinderen en zijn echtgenote door handlangers van procureur P., een waarschuwing door hoofdcommissaris P. aangaande de veiligheid van zijn gezin en hemzelf, het schaduwen door handlangers van procureur P., geweldpleging tegen verzoeker door het O.M. van de Republiek en een poging tot moord door middel van een handgranaat. Verzoeker verwijst naar de getuigenis van G. V. en naar de bewijsdocumenten die door hem aan verzoeker zijn bezorgd. Verzoeker stelt omtrent de getuigenis van G. V. wel aannemelijke verklaringen te hebben afgelegd. Verzoeker vraagt aan de Raad dat de (asiel)verklaringen van G. V. door de tegenpartij zouden worden overgemaakt, aangezien men moeilijk kan ontkennen dat er geen verband bestaat tussen beide dossiers.

Verzoeker neemt aan dat de dreigingen nog zijn toegenomen na zijn vertrek uit Armenië aangezien de zaak G. V. zich heeft verplaatst naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Verzoeker stelt zich ook vragen bij het deugdelijk onderzoek van de tegenpartij. Uit het antwoorddocument blijkt zogenaamd dat er in de periode augustus 2006 en september 2007 geen informatie werd gevonden die de vaststellingen kunnen weerleggen. Verzoeker meent dat men geenszins nog kan spreken van actuele informatie. Verzoeker legde tijdens zijn laatste interview een internetartikel neer over de zaak G. V voor het EHRM. Deze zaak werd ingeleid op 10 november 2005. Verzoeker meent dat de stelling dat hij geen actuele informatie naar voor kan brengen omtrent bepaalde aspecten van zijn problematiek niet ernstig is. Hij herhaalt dat hij geen weet heeft van een concreet strafdossier omtrent de slagen en verwondingen aan een parketmedewerker omdat dit loutere intimidatie is. Waar de verwerende partij stelt dat het opvallend is dat hij zijn probleem enkel aan de heer H.M. heeft verteld, stelt verzoeker dat de oppositie geen macht heeft in Armenië. Met een krantenartikel over een moord in Dalar en aan de hand van een aantal persartikels van belangrijke figuren heeft hij de verhoudingen in Armenië willen schetsen en geprobeerd zijn problemen aan te tonen.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing vaststelt, meent verzoeker dat het logisch is dat hij pas later Armenië verlaten heeft. Verzoeker is bij de politie blijven werken tot mei 2005, toen hij zijn ontslag kreeg. Verzoeker kon niet onmiddellijk na de moordpoging in juni 2005 vertrekken, omdat hij niet precies wist waarheen. Verzoeker blijft erbij dat hij vermoedt dat zijn dochter en haar gezin naar Sint-Petersburg zijn gevlucht omwille van zijn problemen.

Ten slotte oppert verzoeker dat de tegenpartij ten onrechte afleidt uit het feit dat hij geen hoofdgetuige is in de zaak G.V. voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hij geen gegronde vrees aannemelijk maakt. Volgens verzoeker zal hij wel het voorwerp uitmaken van allerlei wraakacties ingeval van terugkeer. De feiten die verzoeker heeft aangebracht illustreren volgens hem het politiek karakter van de vervolging en de ernst van de vrees.

2.2. Blijkens zijn verzoekschrift spitst verzoeker zich uitdrukkelijk toe op de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en voert hij, hoewel hij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aanhaalt als geschonden geachte bepaling, geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekers politieke profiel ongeloofwaardig is, hij in gebreke blijft de vervolgingsfeiten te bewijzen, geen actuele informatie heeft over zijn problematiek in Armenië, langdurig heeft gewacht alvorens uit Armenië te vertrekken en is blijven werken na de vervolgingsfeiten. Bovendien bleef verzoekers dochter nog enkele jaren in Armenië wonen en heeft verzoeker geen uitsluitel over het motief van haar uitreis in 2007, hoewel verzoeker voorhoudt dat zijn gezin gevaar liep. De commissaris-generaal stelde tevens vast dat verzoeker, in weerwil van zijn beweringen, niet in verband kan worden gebracht met de klacht van G.V. voor het EHRM. De talrijke stukken die verzoeker neerlegde, doen geen afbreuk aan deze vaststellingen, waardoor verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Aangaande zijn politiek profiel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zijn asielmotieven gebaseerd heeft op zijn sympathieën voor een oppositiepartij. Van iemand die zijn land ontvluchtte wegens zijn betrokkenheid bij een oppositiepartij is het echter redelijk te verwachten dat hij deze partij uitvoerig kan toelichten (cf. RvS 29 maart 2004, nr. 129.812) en zijn engagement aannemelijk maakt. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift zijn lidmaatschap en activiteiten sterk relativeert. Hierbij spreekt verzoeker zijn eerdere verklaringen tegen waarin hij uitdrukkelijk stelt dat hij in de zomer van 2002 lid werd van Hanrapetutyun (stuk 32, documenten DVZ, verhoorverslag 13/02/2006, p. 13) en geïdiseerd werd omwille van zijn lidmaatschap (stuk 23, gehoorverslag CGVS 25/09/2006, p. 9). Hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift beweert dat hij niet over een lidkaart beschikte, hij als politieman discreet diende te zijn over zijn sympathieën voor de oppositie en hij beweert dat zijn activiteiten beperkt waren, verklaarde verzoeker blijkens de gegevens van het administratief dossier sinds 27/10/2002 *"bijna elke steun"* te hebben verleend (stuk 8, gehoorverslag CGVS 7/09/2009, p. 2) en in februari-maart 2003 in zijn dorp *"heel veel campagne"* te hebben gevoerd (stuk 32 documenten DVZ, verhoorverslag 13/02/2006, p. 13). Deze verklaringen wijzen dan ook niet op een beperkte politieke betrokkenheid van verzoeker. Verzoekers *a posteriori* betoog dat zijn weigering om een valse getuigenis af te leggen tegen een oppositieactivist steeds meer de vorm aannam van het innemen van een politiek standpunt en dat het aldus niet om zijn politiek profiel gaat, maar wel om de politieke aard van zijn daad en hij in de ogen van zijn collega's als een verrader wordt beschouwd, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Verzoeker heeft van bij aanvang op de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven dat *"Als een gewone burger politiek actief is en de politie en de overheid is daarvan op de hoogte. Deze persoon wordt dan gewoon thuis of op zijn werk opgepakt. Ik, politieman zijnde, heb nooit openlijk mijn politieke voorkeur geuit. Ze konden me dus ook niet zomaar oppakken. Om me toch te kunnen vatten hebben ze dan maar zo een zaak tegen me geopend. Zij wilden op deze manier de twee politiek partijen tegen elkaar opzetten. Want zij wilden me beschuldigen van de mishandeling van V.(...)"* Hieruit blijkt dat verzoeker oorspronkelijk zijn betrokkenheid bij een oppositiepartij als basis van zijn vermeende problemen opgaf en dat de oorzaak van zijn vermeende problemen aldus niet te reduceren is tot louter de perceptie van zijn collega's en oversten ten gevolge van zijn weigering een valse getuigenis af te leggen. Een verwijzing naar het Klinko-arrest en artikel 32 van de *"UN High Commissioner for Refugees, Guidelines on International Protection N° 1, Genderrelated persecution within the context of article 1, A(2) of the 1951 Convention..."*, volstaan niet om deze concrete vaststellingen te verschonen aangezien verzoeker niet aantoonde in hoeverre zijn situatie gelijkgesteld kan worden met de situatie die in deze documenten wordt uiteengezet. Bovendien blijkt verzoeker op een aantal vragen over voor zijn partij belangrijke gebeurtenissen flagrant foute antwoorden te hebben gegeven. Zo verklaarde verzoeker dat de oppositie, waaronder zijn partij zich in de aanloop naar de presidentsverkiezingen van februari 2003 had verenigd, in het oppositieblok Artarutyun (Justice Alliance), in 2002 werd opgericht (stuk 26, gehoorverslag CGVS 2/05/2006, p. 6,7). Uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt dat het oppositieblok pas werd opgericht in de nasleep van de presidentsverkiezingen van februari 2003 (stuk 36, Landeninformatie, Armenian Opposition Alliance Disbanded, Armenialiberty.org). Verzoeker verklaarde bovendien verkeerdelijk dat bij deze verkiezingen van februari 2003 S. D. in de eerste stemronde volgens de officiële uitslagen de meeste stemmen had behaald (stuk 26, gehoorverslag CGVS 2/05/2006, p. 7). Uit de genoemde informatie blijkt echter dat volgens de officiële verkiezingsuitslag van deze eerste stemronde Rober Kocharyan wel degelijk de meeste stemmen had behaald maar dat er een tweede stemronde werd georganiseerd omdat Kocharyan bij de eerste ronde niet de wettelijk benodigde meerderheid (50% + 1) van de stemmen had behaald (stuk 36, Landeninformatie, OSCE/ODIHR, Final report, Republic of Armenia, Presidential Election 19 February and 5 March 2003). Nog is het opvallend volgens de bestreden beslissing dat, gezien het politieke profiel dat verzoeker zichzelf heeft aangemeten, hij zich niet meer herinnerde voor welke partij hij tijdens de parlementsverkiezingen van 2003 had gestemd. Hij wist zelfs niet of de oppositiecoalitie Artarutyun voor die verkiezingen was opgekomen met een eigen kieslijst. Verzoeker herinnerde zich evenmin of zijn partij Hanraputyun toen op de kieslijsten stond (stuk 23, gehoorverslag CGVS 25/09/2006, p. 8, 9). Gezien het verklaarde politieke engagement van verzoeker is het niet aannemelijk dat verzoeker niet of niet beter op de hoogte zou zijn van dergelijke informatie. De bewering van verzoeker dat hij van een aantal zaken wel op de hoogte zou zijn, de herhaling van zijn eerdere verklaringen en de verwijzing naar een rapport van OSCE/ODIHR betreffende de fraude bij verkiezingen, kunnen de vaststellingen met betrekking tot verzoekers onwetendheid geenszins ongedaan maken. De bestreden beslissing heeft op basis van deze elementen dan ook terecht opgemerkt dat er geen geloof kon worden gehecht aan het beweerde politieke profiel van verzoeker.

2.6. Wat het gebrek aan bewijs van de vervolgingsfeiten betreft, merkt de Raad op dat van een asielzoeker een niet-aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten.

Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de bewijselementen met betrekking tot de problemen van G. V., die hij reeds heeft neergelegd. In de bestreden beslissing werd echter vastgesteld dat het onaannemelijk is dat verzoeker enerzijds omstandig bewijs heeft geleverd van de gebeurtenissen van 23 april 2004, maar niet het minste bewijs kan voorleggen van de vervolgingen die hij of zijn gezinsleden in het verlengde van de politiemishandeling van G. V. op 23 april 2004 zouden hebben geleden. Niettegenstaande verzoeker inderdaad verklaarde dat de convocaties steeds per telefoon en op het werk gebeurden en dat het opstarten van een strafdossier louter een dreigement was, verklaarde hij tevens dat de politie proces-verbaal had opgesteld van de moordpoging met een handgranaat. Verzoeker heeft hiervan evenmin enig bewijs van voorgelegd. Het feit dat dit proces-verbaal zonder gevolg werd geklasseerd, staat het bestaan ervan niet in de weg, waardoor kan worden verwacht dat verzoeker een geloofwaardige en onderbouwde uitleg geeft voor het ontbreken van dit document. Zijn verwijzing naar de stukken uit de zaak G. V. volstaat niet. De Raad merkt op dat uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd, duidelijk blijkt dat deze enkel bevestigt dat een persoon met de naam M. aanwezig was bij de ondervraging en weigerde hem te mishandelen, maar geen informatie geeft over de problemen die verzoeker en zijn gezinsleden daarna zouden hebben ondervonden (stuk 36, Landeninformatie, Cedoca Antwoorddocument, ARM2006-090w). Verzoeker weerlegt in elk geval de vaststelling niet dat elk concreet bewijs ontbreekt van de persoonlijke vervolgingsfeiten die hij heeft aangehaald.

2.7. Verzoekers verwijzing naar de zaak G. V. voor het EHRM blijkt weinig dienstig voor de beoordeling van zijn individuele vervolgingsvrees. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot deze casus herhaalt. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoeker geen enkele gegronde vrees aannemelijk maakt. Zo werd in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker onaannemelijk weinig op de hoogte was van vervolgingsinitiatieven door de Armeense autoriteiten tegen G. V. of tegen verzoeker zelf. Verzoeker heeft ook verklaard dat G. V. nooit een getuigenis van hem heeft gebruikt bij gerechtelijke procedures in Armenië zelf (stuk 8, gehoorverslag CGVS 7/09/2009, p. 5) en verzoeker heeft geen overtuigende indicatie dat een voor de Armeense autoriteiten bezwarende getuigenis van verzoeker een rol zou spelen in de besluitvorming aangaande G. V.. Verzoeker verklaarde niet te weten of het EHRM op de hoogte was van het bestaan van een politiegetuige in het voordeel van G.V.. Verzoeker wist evenmin of de Armeense autoriteiten weet hebben van zijn bereidheid om voor G.V. te getuigen ten overstaan van het EHRM (stuk 8, gehoorverslag CGVS 7/09/2009, p. 6). Verzoeker legde weliswaar een Armeens persartikel neer waarin gemeld werd dat een hooggeplaatste politieofficier een getuigenverklaring aangaande de politieonregelmatigheden tot het Hof heeft gericht. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat dit artikel een aanleiding zou vormen voor de Armeense autoriteiten om hem te viseren met betrekking tot de klacht van G. V. in Straatsburg. Hoewel verzoeker beweert dat dit artikel over hem gaat, wordt zijn naam niet genoemd. Verzoeker stelde ook dat in het artikel, om de Armeense autoriteiten te misleiden, de foute informatie werd gevoegd dat de politiefunctaris nog steeds in functie is. Verzoeker had er evenmin een idee van wanneer dat artikel werd geschreven. De getuigenis waarvan sprake in het artikel is bovendien gebaseerd op informatie die verzoeker geruime tijd geleden aan zijn broer had gestuurd, die ze "via-via" aan een advocaat van G. V. zou hebben bezorgd (stuk 8, gehoorverslag CGVS 7/09/2009, p. 6). In de bestreden beslissing werd dan ook terecht opgemerkt dat dit artikel bezwaarlijk door verzoeker kan worden ingeroepen als blijk van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de klacht van G. V. bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De vragen die verzoeker stelt bij de deugdelijkheid van het onderzoek en de stelling dat dit niet langer actueel zou zijn, is een loutere bewering van verzoeker. Bovendien heeft verzoeker ruim de tijd gehad om bijkomende en recentere documenten die zijn betrokkenheid wel zouden kunnen aantonen, aan te brengen. Verzoeker heeft echter geen enkel document aangebracht die zijn betrokkenheid bij de klacht van G. V. zou kunnen aantonen of bevestigen. Dit laat toe te besluiten dat verzoeker geen begin van bewijs, noch geloofwaardige verklaringen neerlegd van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

2.8. Met betrekking tot verzoekers laattijdig vertrek uit Armenië, merkt de Raad op dat, rekening houdend met de aard van de problemen die verzoeker en zijn gezin zouden hebben ondervonden, het niet geloofwaardig is dat hij dermate lang en bovendien grotendeels op zijn officieel verblijfsadres bleef in Armenië na het begin van zijn problemen aldaar. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde tevens terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker ondanks de ernst van de vervolgingen door medewerkers van politie en parket, op dezelfde politieafdeling is blijven werken tot hij op 17 mei 2005 werd ontslagen. Verzoeker heeft noch tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal, noch in zijn verzoekschrift een aannemelijke verklaring gegeven voor deze anomalie. Tevens

dringt zich de vaststelling op dat verzoeker niet met zekerheid kan zeggen om welke reden zijn dochter verhuisd is. Ook in zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij *vermoedt* dat zijn dochter en haar gezin naar Sint-Petersburg zijn verhuisd omwille van zijn problemen. De bestreden beslissing heeft dan ook terecht opgemerkt dat gezien de ernst van de door verzoeker verklaarde vrees en gezien uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de vervolging ook tegen zijn gezinsleden was gericht, er redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij adequate inspanningen zou leveren om vanwege zijn familie duidelijkheid te verkrijgen aangaande verdere ontwikkelingen in zijn eigen vervolgingsprobleem, dan wel aangaande de specifieke vervolgingsdaden tegen familieleden omwille van verzoeker en hun reactie daarop.

2.9. De stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, met name de documenten die verband houden met zijn regularisatie, een kopie van het arrest Klinko van het Federaal Canadees Hof van Beroep, een document van het UNHCR inzake gendergerelateerde vervolging en een rapport van het OVSE met betrekking tot de verkiezingen in Armenië van 2003, zijn niet bij machte bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

Ter terechtzitting legt verzoeker ook nog een email vanwege een medewerker van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen over een toekomstig rapport van de Verenigde Naties over de onpartijdigheid van het gerecht in Armenië, en de beslissing van het Commissariaat-generaal betreffende G. V. neer. Hoewel verzoeker het tegendeel beweert, hebben deze documenten geen betrekking op verzoekers individuele geval en zijn zij niet van aard om de bestreden beslissing om te buigen.

2.10. Er werd geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, noch van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

2.11. Zoals in punt 2.2. reeds aangestipt, voert verzoeker geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN